

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 279/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného JUDr. Rastislavom Koutunom, advokátom, Šoltésovej 2, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Tpo/15/2025 z 10. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. apríla 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľovi bolo uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odboru kriminálnej polície ČVS: KRP-56/1-VYS-BA-2025 z 26. februára 2025 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 25. februára 2025 za okolností a spôsobom uvedeným v zmienenom uznesení usmrtil svoju manželku. Uznesením Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 36Tp/7/2025 z 1. marca 2025 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Mestský súd zároveň väzbu sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného

úradníka. Proti uzneseniu mestského súdu uplatnil sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ dôvodí, že návrh prokurátora na vzatie do väzby bol nekonkrétny a mestský súd vzal sťažovateľa do väzby s poukazom na skutočnosť, ktorá v ňom nebola uvedená. Táto skutočnosť vyplynula z listu, ktorý nebol ani súčasťou spisu. Sťažovateľ sa tak dozvedel o argumente smerujúcom k vzatiu do väzby až z uznesenia mestského súdu, a preto sa k nemu nemohol vyjadriť. Takto došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a tento nedostatok neeliminoval na podklade sťažovateľovej sťažnosti ani krajský súd. Navyše, krajský súd oprel dôvod sťažovateľovej väzby o iný argument, ktorý neuvádzal ani prokurátor, ani mestský súd, pričom prokurátor sa k sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu nevyjadril. Aj krajský súd teda porušil princíp rovnosti zbraní, ako aj princíp dvojinstančnosti konania, pričom na prejednanie sťažnosti ani nenariadil verejné zasadnutie. Súdny uvádzanými postupmi neprípustne suplovali úlohy prokurátora. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na závery Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) podľa rozsudku vo veci Cviková proti Slovenskej republike z 13. júna 2024.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Námietku porušenia čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uvádzanú mimo sťažnostného návrhu tak ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie (m. m. napr. III. ÚS 394/2023). Všetky sťažovateľom namietané nedostatky v rešpektovaní jeho práv však je možné zaradiť pod referenčné normy ústavy a dohovoru, ktoré sťažovateľ uviedol v petite ústavnej sťažnosti. To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

IV.1. K namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy:

6. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je namietané porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy *ratione materiae* súčasťou rozhodovania vo veci samej, a nie rozhodovania o väzbe, na ktoré sa vzťahujú garancie obsiahnuté v čl. 17 ústavy. Keďže predmetom sťažnosti sú námietky sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu, ktorým sa rozhodovalo o jeho väzbe, možnosť porušenia uvedených článkov ústavy už na prvý pohľad neprichádza do úvahy

(m. m. napr. III. ÚS 23/2025, IV. ÚS 7/2019). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tomto rozsahu odmietol s poukazom § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením na jednej strane a obsahovým zameraním referenčných noriem podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy na druhej strane.

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru:

7. Uplatnenie právomoci ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu všeobecného súdu o väzbe predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnieť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024).

8. Podstata ústavnej sťažnosti tkvie v dvoch pomerne samostatných, ale po vecnej stránke úzko súvisiacich argumentačných líniách. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť (i) s tým, že krajský súd aproboval odôvodnenie väzby sťažovateľa mestským súdom, ktoré bolo dôvodovo odlišné od návrhu prokurátora, ako aj (ii) s tým, že aj argumentácia opodstatňujúca väzbu uvedená krajským súdom bola odlišná od názoru prokurátora aj mestského súdu. K tomu ústavný súd najskôr súhrnne uvádza, že sťažovateľ vníma rozhodovanie sudcu pre prípravné konanie o väzbe, resp. následné rozhodovanie sťažnostného súdu tak, že súd nemôže pri vzhliadnutí dôvodu väzby vychádzať z iného skutkového základu, než je ten, ktorý prezentuje prokurátor. Takýto prístup však nie je správny. Podľa § 72 ods. 3 druhej vety Trestného poriadku totiž sudca pre prípravné konanie nie je viazaný dôvodmi väzby uvádzanými v návrhu prokurátora. Dôvodmi väzby treba rozumieť dôvody objektivizované v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku. Ak teda súd nie je viazaný zákonom pomenovanými druhovými dôvodmi väzby, tým skôr, teda od väčšieho k menšiemu (*a maiori ad minus*) platí, že sudca pre prípravné konanie a následne ani sťažnostný súd nie je viazaný právnou a skutkovou argumentáciou prokurátora zakladajúcou niektorý zo zákonom formulovaných dôvodov väzby. Z pohľadu ústavno-právnych požiadaviek sa javí podstatné, aby sa obvinený mal možnosť vyjadriť k podkladom zakladajúcim dôvodnosť väzby, teda k materiálu obsiahnutému vo vyšetrovacom spise, ako aj k argumentácii prokurátora podľa návrhu na vzatie do väzby. Požiadavka kontradiktórnosti väzobného konania však nezahŕňa procesné právo vyjadrovať sa k hodnoteniu rovnakých podkladov slúžiacich pre rozhodovanie o väzbe, ktoré sú procesne predpísaným spôsobom dokumentované v spise.

9. Pokiaľ ide o prvú dôvodovú líniu, mestský súd mal podľa sťažovateľa oprieť dôvod tzv. predstihovej väzby nad rámec návrhu prokurátora aj o obavu z toho, že sťažovateľ by mohol vykonať obdobné konanie, ktorého sa mal dopustiť voči poškodenej, aj na osobách mužského pohlavia, s ktorými mala mať poškodená pomer. Táto skutočnosť mala podľa sťažovateľa vyplývať z „listu č. 2, ktorý si súd vyžiadal“, ktorý nebol obsahom spisu. Pochybenie krajského súdu malo potom tkvieť v tom, že taký prístup mestského súdu aproboval. Krajský súd však sťažovateľovi v reakcii na sťažnosť na s. 10 a s. 11 napadnutého uznesenia konkrétne vysvetlil, že obsah

predloženého dôkazu treba identicky stotožniť s dôkazom zaisteným ako stopa č. 10 pri obhliadke miesta činu, a teda ide o ten istý nezameniteľný dôkaz. Následne krajský súd uviedol, že „*CD nosič, ktorý je súčasťou zápisnice o obhliadke miesta činu vo vyšetrovacom spise, verifikuje úplnosť obsahu predloženého vyšetrovacieho spisu, pretože tento list je zadokumentovaný nielen obrazovo v rámci fotodokumentácie, ale aj ako obrazový záznam na CD nosiči, a to nielen v obrazovej snímke, ale obsah listu je zaznamenaný aj ako súčasť videa. Skôr premietnuté skutočnosti znamenajú, že sudca pre prípravné konanie vychádzal z kompletného spisového materiálu a išlo o ten istý dôkaz, len prenesený do papierovej podoby väčšieho rozmeru, vyhotoveného orgánmi činnými v trestnom konaní a nie sudcom pre prípravné konanie.*“. Mestský súd tak ani podľa ústavného súdu nenahrádzal činnosť prokurátora, nevyhľadával sám dôkazy a neporušil princíp rovnosti zbraní. Z napadnutého uznesenia totiž ďalej rezultuje, že sťažovateľ a aj jeho obhajca pred podaním návrhu na vzatie do väzby preukázateľne nahliadli do spisu a dôkaz zaistený pri obhliadke miesta činu bol v tom čase súčasťou spisu. Sťažovateľ tak mal zachované právo vyjadriť sa k matérii odôvodňujúcej vzatie do väzby (predošlý bod dôvodov tohto uznesenia), čo napokon vyplýva aj z ústavnej sťažnosti, kde sťažovateľ poukazuje na výsluch pred sudcom pre prípravné konanie z 28. februára 2025 predchádzajúci rozhodnutiu o vzatí do väzby.

10. Aj druhá časť argumentácie spochybňujúca dôvodnosť väzby je neopodstatnená. Ani krajský súd totiž nevychádzal pri odôvodňovaní tzv. preventívneho dôvodu väzby z dôkazov, ktoré by netvorili súčasť spisového materiálu. Sťažnostný súd nie je viazaný ani skutkovou verziou prokurátora, ani skutkovou verziou sudcu pre prípravné konanie, lebo taká viazanosť nenachádza potrebnú oporu v Trestnom poriadku. Aj krajský súd vychádzal z identických skutkových podkladov ako sudca pre prípravné konanie a v tomto smere nevykonal žiadne doplnenie, ibaže totožné dôkazné podklady podrobil hodnoteniu a dôvod väzby oprel o čiastočne iné hodnotenie (záver o nevyspytateľnom a nepredvídateľnom správaní sťažovateľa). Ak sa k danému hodnoteniu dôkazov sťažovateľ objektívne nemohol vyjadriť z dôvodu procesnej fázy rozhodovania o väzbe, nezakladá to porušenie ním označených práv, pretože ku všetkým podkladom sa mohol vyjadriť v skoršom konaní. Právna úprava rozhodovania o sťažnosti nepredpokladá povinnosť sťažnostného orgánu umožniť obvinenému vyjadriť sa k hodnoteniu podkladov pred tým, než tento orgán rozhodne. Ani námietka, podľa ktorej mal krajský súd na prejednanie sťažovateľovej sťažnosti nariadiť verejné zasadnutie, tak nie je opodstatnená. Podľa relevantnej časti prvej vety § 192 ods. 3 Trestného poriadku totiž o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby rozhoduje nadriadený súd na neverejnom zasadnutí. Inými slovami, krajský súd pri voľbe rozhodovacej formy rešpektoval Trestný poriadok a v tomto smere mu nemožno pričítať pochybenie. Preto ani krajský súd neporušil zásadu rovnosti zbraní a požiadavku kontradiktórnosti konania.

11. Ak sťažovateľ dôvodí rozsudkom vo veci Cviková, tak ústavný súd poukazuje predovšetkým na jeden podstatný aspekt, pre ktorý sú závery EŠLP v kontexte situácie sťažovateľa nepriliehavé. **Relevantné je najmä to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v poukazovanom prípade ako sťažnostný súd v súvislosti s ďalšou dôvodnosťou väzby odvolal na sťažovateľkinu držbu dokumentu, ktorý bol získaný práve najvyšším súdom z vlastného podnetu (ex proprio motu) vo fáze konania o sťažnosti prokurátora a o ktorý bola napokon opretá väzba sťažovateľky.** Tento postulát však nie je v sťažovateľovej situácii splnený, pretože, ako podrobne vyplýva z už uvedeného (bod 9 dôvodov tohto uznesenia), v sťažovateľovom prípade mestský súd konal ako prvostupňový súd, nenahrádzal činnosť prokurátora a *sua sponte* nevyhľadával dôkaznú materiu, čo

z hľadiska dôsledkov znamená, že nevykonával neprípustne „pomocníka“ prokuratúry a neporušil princíp rovnosti zbraní (s. 10 a s. 11 napadnutého uznesenia).

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba ústavne relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd aj vo vzťahu k referenčným kritériám uvádzaným v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu